

Romero styckar upp en 120 centimeter lång barracuda. "Den har väldigt fint kött", säger han. Måsarna skriker av glädje över rensen.

Bra fångst i dag – kanske blir

» Hyrbilen väntade utanför ankomsthallen. En timme efter landningen på Lanzarote parkerade vi nere i hamnen i Orzola, norra Lanzarote, och steg ombord på färjan. Lineas Maritimas Romeros kvällstur avgick enligt tidtabellen. Tjugo minuter senare hade vi stigit i land i samhället Caleta del Sebo på den lilla ön La Graciosa.

Och nu satt vi alltså här under ett parasoll på den lilla hamnrestaurangens uteservering och följde solens väg ner mot horisonten samtidigt som vi funderade över var vi egentligen hade hamnat.

PENSIÓN ENRIQUETA LIGGER bara ett stenkast från hamnen. I receptionens bar står hotellvärdinnan Demensa Morales och pressar fram kaffe vid espressomaskinen. Hon slamrar med koppar och fat. Med ett plågat rosslan-

de blåsvärmer hon mjölk i en kanna.

Jodå, det finns lediga rum, får vi veta. Priset för en natt är 25 euro med eget badrum.

– Det var min mormor som öppnade pensionatet och det är efter henne stället är döpt, berättar Demensa.

Kaffet är serverat till gästerna ute i restaurangen och Demensa har tid för en pratstund. Inne från köket sprids doften från fisk som halstras. Där arbetar hennes mamma, Dolores och mormor Enriqueta Romero.

– Här på ön har det alltid varit vi kvinnor som håller i affärerna och bestämmer. Männen är ju ute på havet och fiskar eller jobbar med båttrafik, säger mormor Enriqueta Romero.

Demensa är 27 år. Hon har levt på La Graciosa i hela sitt liv.

"Alla känner alla och det går inte att ha några hemligheter"

– Jag trivs, säger Demensa. Här finns visserligen bara sand. Alla känner alla och det går inte att ha några hemligheter. Men det är här jag vill leva.

– Jag har en dotter som heter Enriqueta efter mormor. Jag hoppas att hon ska ta över efter mig en dag.

INNAN VI KOM till La Graciosa hade vi fått höra att de bofasta egentligen inte tycker om turister. Vi hade till och med varnats för att ön är befolkad av vresiga enstöringar som föraktfullt rynkar på sina näsor varje gång färjan glider in i hamnen med nya solhungeriga besökare.

Det stämmer inte alls. Alla öbor som vi talar med under den tid vi är här är vänliga och gästfria.

Däremot är invånarna typiska för att bo på en liten ö. De håller sig på sin